

VII

Разговорът на Гени с една приятелка попречи на Тилън да я поздрави несприинудено. Тя явно му се зарадва, така че той, насърчен от живия ѝ поглед, ѝ махна за поздрав и седна до нея.

– Онази случка на НЕПТУН май не те е изтощи-ла прекалено – каза тя с приятна усмивка.

Тилън завъртя отрицателно глава. На красивото ѝ лице се редуваха усмивка и загриженост, ненужна, разбира се, защото всичко беше зад гърба му. Но, по своему разбира се, на него това му допадаше.

– Чу ли, че и ние ще последваме нашите бойни кораби през времевия тунел?

Тилън махна с ръка пред лицето ѝ, станало сериозно. Не беше момент за сериозни разисквания, поне не с Гени.

– Там е бил унищожен екипажът на НЕПТУН. И нас може да ни сполети същата участ – каза тя.

Тилън пък стана малко по-сериозен. Всичко това беше истина, но...

Усмихна ѝ се окуражително:

– Е, да, ама не всичко е толкова черно. И ние двамата с Шена се върнахме от НЕПТУН, макар че някой би могъл да си помисли обратното.

Гени го погледна с притаен страх:

– И аз. Уплаши ли се, а?

– Да съм се уплашил? – с лека насмешка и подчертано самочувствие повтори Тилън. – До известна степен бяхме овладели ситуацията.

Гени не скриваше възхищението си:

– До известна степен? Как можеш да бъдеш тол-

кова хладнокръвен!

Смехът на Тилън не допускаше съмнение за смелостта му. Обаче разказ за страха при онези шумове не му се струваше вече така духовит. Може би някой друг път.

Гени го погледна с възхищение:

– Ще кажеш, че не те е било страх?

– Страх? – Тилън запази усмивката си, показваща самочувствие. – В такива моменти действа хладна логика. Е, да, наистина, беше напрегнато. Трябва да следиш за всичко, което се случва около тебе. Това е всичко.